

»De fandt en plet i rapsesommeren«

»Viola har bredt sin sminke ud over hele bordet i stuen. Læbestifterne ligner små hidsige pikke der står fra bordet, og pudderen skummer tørt fra krukkerne.« Når læbestifter pludselig bliver beskrevet som små hidsige pikke på et bord, giver det en fornemmelse af en slags kollektiv bevidsthed, en sammensmeltning af de to kvinder.

ANMELDELSE / 27.11.19

Runa Marie Luth debuterer med stil.

Alexander Rich Henningsen

Debutanten Runa Marie Luths langprosa digt-roman *Kelly* er grundlæggende noget så simpelt som et trekantsdrama. Pusser, Viola og Kelly bor sammen i et hus. Kelly og Pusser har et forhold, og hurtigt viser det sig, at det har Viola og Pusser også. Alligevel er der ikke rigtig sådan noget som jalousi eller sårede Anna Karenina-agtige følelsesopbrus til stede, nærmere en slags ambivalent ømhed på kryds og tværs mellem de tre. De ryger, dovner, har sex, drikker vin og sminker sig:

»Viola har bredt sin sminke ud over hele bordet i stuen. Læbestifterne ligner små hidsige pikke der står fra bordet, og pudderen skummer tørt fra krukkerne. Der er så meget, et landskab, det dufter, det stinker, det dufter spiseligt, der er noget lokkende, pirrende over forsamlingen. Noget der gør Kelly vild og sulten. Viola maler i stød mod Kellys ansigt. Der er stille omkring dem. Noget moderligt, når Viola spytter på sin finger og gnider noget væk fra Kellys næse, noget mellem kvinder, noget der dufter af et krydderi, ingen af dem kan huske, som ligger lige på tungen, men aldrig bliver ord, et sug bag ribbenene.«

“ **Når læbestifter pludselig bliver beskrevet som små hidsige pikke på et bord, giver det en fornemmelse af en slags kollektiv bevidsthed, en sammensmeltning af de to kvinder.**

Egentlig føles det ret ligegyldigt, hvad *Kelly* handler om, det interessante er måden, den handler om det på. Der er noget egensindigt over Runa Marie Luths på én gang svævende og konkrete stil. Det faste og det flagrende står skulder ved skulder og blaffer på siderne, og man ved aldrig, hvor næste sætning fører én hen. Måske er Pusser, Viola og Kelly utroværdige som romankarakterer, men til helvede med realisme og normer for, hvordan en rigtig 'karakter' er, for Pusser, Viola og Kelly udgør tilsammen en dynamisk trio, der frembringer absurde, uforudsigelige og følsomme handlingsskvenser – og de handlingsskvenser er fortalt i et vildt associerende poetisk sprog. Når læbestifter pludselig bliver beskrevet som små hidsige pikke på et bord, giver det en fornemmelse af en slags kollektiv bevidsthed, en sammensmeltning af de to kvinder. Det kunne både være Viola og Kelly, der så læbestifterne som pikke, det virker ikke som det vigtige. Det er stemningen, Luth fremmaner, derimod. Og desuden: hvilket realistisk, 'ægte' menneske af kød og blod har nogensinde opført sig realistisk i skønlitterær forstand?

Hvem har nogensinde opført sig, ligesom eksempelvis Lykke-Per rent faktisk opfører sig? I hvert fald ikke personerne i *Kelly*, de bevæger sig bare uforudsigeligt rundt i et skørt, poetisk univers:

»Al Pussers sorg har samlet sig i hans pik og Kelly rider ham hårdt og taktfast, til han skyller den op i hende og falder sammen i stolen under dem.«

Kelly lever i kraft af de stemninger og billeder, den fremmaner, den energi, der ligger i sproget. Sproget i *Kelly* kan nemlig slet ikke lade være med at undergrave og opløse det forudsigelige ved sådan et trekantsdrama. Det rykker hele tiden videre, når man mindst venter det, og det dvæler ved det, man ikke havde regnet med, der skulle dvæles ved, og som enhver 'realistisk' roman aldrig ville dvæle ved. Det giver liv, og så er det faktisk ret sjovt. Selv når noget så kedeligt som en flue flyver ind i huset, bliver fluen givet lidt mere liv, end fluer normalt får: »En flue, måske en af dem der har chikaneret køerne, er fløjet ind og har sat sig på Kellys arm«.

Dén uforudsigelige pusten liv i alt muligt, der sjældent får pustet nær så meget liv i sig, gør Runa Marie Luths prosadigtning til et virkelig interessant bekendtskab.

FAKTA

Runa Marie Luth, *Kelly*, Det
københavnske forlag Cris &
Guldmann.